

KUNSTHAL
CHARLOTTENBORG

Jane Jin Kaisen

Community of Parting

13 Jun – 16 Aug 2020

an die, not
sically...
n the sense
l death”

DK/ENG

Denne sommer dedikerer Kunsthall Charlottenborg hele sydfløjen til en soloudstilling med Jane Jin Kaisen (født 1980). Centralt i udstillingen, der er den hidtil mest omfattende af den koreansk-fødte danske kunstner, er hendes overvældende filmiske installation *Community of Parting*. Værket tager udgangspunkt i myten om den kvindelige shaman Bari, der, trods sin udstødelse, nægter at lade sig underordne menneskenes grænser og bliver mægler mellem de levende og de døde.

Fra dette værk – med dets tilbagevendende shamanistiske ritualer og stemningsfulde visuelle montager – skabes forbindelser til et udvalg af Jane Jin Kaisens værker fra de seneste ti år. Her udforskes emner som erindring, grænsedragning, traumer, modstand og forsoning i krydsfeltet mellem individuelle erfaringer og kollektive historier. Derudover byder udstillingen på flere helt nye værker, heriblandt en række skulpturelle værker med genstande, som kunstneren har samlet på rejser i Nord- og Sydkorea.

Kunstneren italesætter Koreas turbulente historie, herunder delingen af Korea, Koreakrigen og Jeju Massakren. Ligeledes fremmanes adskillige migrationshistorier og marginaliserede fortællinger i krydsfeltet mellem kollektive historier og personlige erfaringer. Udstillingen udgør en cyklisk helhed, hvor overgangene mellem enkelte værker sløres, idet de komplementerer hinanden.

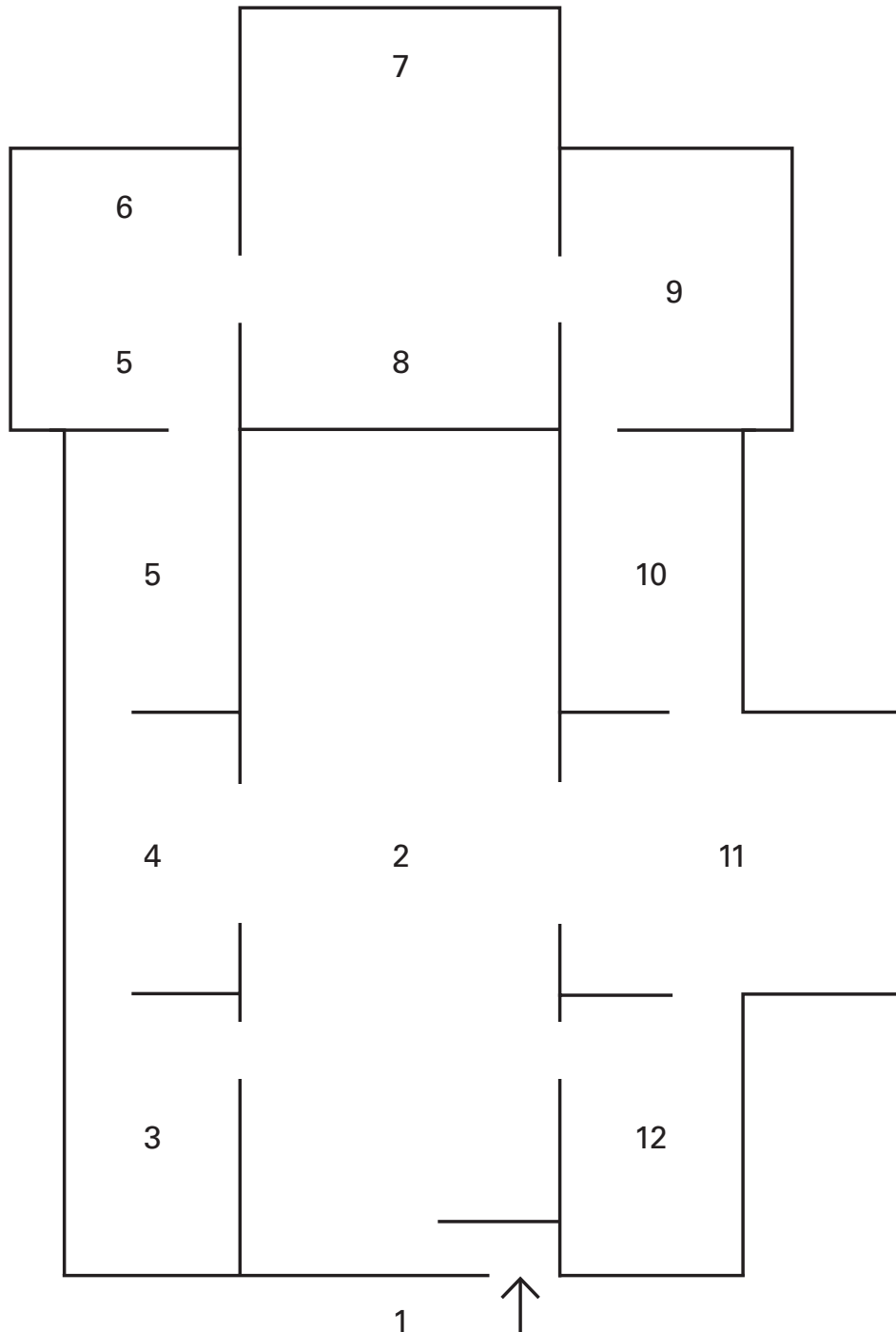
Jane Jin Kaisen arbejder med videoinstallation, film, fotografiske installationer, performance og tekst og har udstillet og vist sine film over hele verden. I udstillingen bringer hun fortid og samtid i spil i flerstemmige, feministiske værker, der på særlig vis fremmaner og dokumenterer underbelyste historiske forhold og personlige erfaringer, og derved tegnes konturerne af nye, mulige fællesskaber.

This summer, Kunsthall Charlottenborg dedicates its entire south wing to a solo exhibition featuring Jane Jin Kaisen (born 1980). Central to the exhibition, which is the most comprehensive presentation of the Korean-born Danish artist to date, is her awe-inspiring cinematic installation *Community of Parting*. The work takes its starting point in the myth of the female shaman Bari, who, despite being abandoned and cast out, refuses to submit to the boundaries of mankind and becomes a mediator between the living and the dead.

From this work – with its recurring shamanistic rituals and evocative visual montages – connections are made to a selection of Jane Jin Kaisen's works from the past ten years, in which the artist explores topics such as memory, border demarcation, trauma, resistance and reconciliation in the field where individual experiences and collective stories intersect. The exhibition presents several new works, including a number of sculptural works incorporating objects that the artist collected on travels in North and South Korea.

The artist addresses Korea's turbulent history, including the Division of Korea, the Korean War and the Jeju Massacre. Likewise, the exhibition calls forth several migration stories and marginalised narratives where collective and personal experiences converge. The exhibition forms a cyclic totality where the transitions between individual works are blurred as they complement each other.

Jane Jin Kaisen works with video installation, film, photographic installations, performance and text and she has exhibited and screened her films all over the world. In this exhibition, she brings past and present into play in multivoiced, feminist works that evoke and document neglected historical matters and personal experiences, thereby outlining the contours of new, possible communities.

1 *Neokdurim (Passage)*, 2017

Fotografiet markerer med sin ophængning en passage: udstillingens ind- og udgang. Shamanen Koh Sunahn og hendes farverige, ceremonielle klædedragt dominerer billedet, men det store fotografi byder samtidig på flere centrale temaer og figurer fra Jane Jin Kaisens oeuvre, der også optræder i udstillingens øvrige værker.

Foran shamanen sidder kunstneren selv på gulvet, og bag dem ses en skærm bemalet med et traditionelt koreansk bjergmotiv. Kunstnerens koreanske bedsteforældre ses på det sort/hvide fotografi på det lave bord, hvor der også står offergaver i form af appelsiner og æbler på små messingtallerkener. I reolen er der et kort over den sydkoreanske ø Jeju, der både er Kaisens og shamanens fødested.

En shaman er en åndelig vejleder, som mægler mellem de levende og de døde og derved etablerer et midlertidigt fællesskab. Fotografiet dokumenterer *neokdurim*, en rituel handling, der afslutter en uddrivelse af onde ånder, og derved markerer en overgang: Sjælens genforening med kroppen som afslutning på rituallet.

The photograph marks a place of passage: the entrance and exit of the exhibition. The shaman Koh Sunahn and her colourful, ceremonial garment dominate the picture, but the large photograph also contains several central themes and figures from Jane Jin Kaisen's oeuvre, aspects that also appear in other works in the exhibition.

The artist is seated on the floor in front of the shaman; behind them is a folding screen decorated with a traditional Korean mountain scene. The Korean grandparents of the artist appear in a black-and-white

photograph on the low table, which also contains offerings in the form of oranges and apples on small brass plates. The bookcase contains a map of Jeju Island in South Korea, which is the birthplace of Kaisen and the shaman alike.

A shaman is a spiritual guide who mediates between the living and the dead, thereby establishing a temporary connection. The photograph documents the *neokdurim*, a ritual held at the end of an exorcism of evil spirits, thereby marking a transition: the reunion of soul and body.

2 *Community of Parting*, 2019

Community of Parting anlægger en alternativ tilgang til spørgsmål om grænser og kunstnerisk formidling gennem en genfortolkning af den koreanske shamanistiske myte om prinsesse Bari, der blev forladt ved fødslen fordi hun var en pige. Historien forstås oftest som en fortælling om en datters hengivenhed, men Jane Jin Kaisen rammesætter myten som en historie om en overskridelse af etablerede forestillinger om køn, en historie om tab og om at blive anskuet som anderledes.

Myten beretter at Bari – efter at have genoplivet de døde – opnår samfundets accept og bliver tilbudt det halve kongerige. Alligevel afviser heltinden at indrette sig efter de menneskeligt fastsatte grænser og vælger i stedet at blive en shamangudinde, der kan skabe forbindelser på tværs af tærsklen mellem de levende og døde.

Community of Parting har sine rødder i Kaisens langvarige interesse i koreansk shamanisme og i de samfund, der er dybt præget af den koreanske krig og opdeling af landet. Værket består af filmoptagelser fra steder som øen Jeju, Sydkorea, Nordkorea

og den demilitariserede zone mellem de to lande, Kasakhstan, Japan, Kina, USA og Tyskland. Det kombinerer shamanistiske ritualer, naturscener, arkivbilleder, poesi, *voiceover* og lyd billeder i mangefacetterede montager, der rammesættes af Baris død – en begivenhed, der finder sted mere end én gang.

Kaisen anlægger et både kollektivt og subjektivt greb på myten om Bari som en feministisk fortælling om migration, marginalisering og modstand fortalt fra en flerstemmig position. I det shamanistiske ritual giver shamanen slip på sig selv for at fungere som bindeled, og dermed samler hun både de levende, de døde og flere ånder omkring sig som vidner.

Ligeledes dannes der en slags "adskillelsens fællesskab" omkring den følelse, der sidder i dem, der er blevet forladt: Shamanistiske ritualer udført af Koh Sunahn, en overlevende fra Jeju-massakren i Sydkorea i 1948, udgør en grundrytme i værket og kulminerer i et ritual for de døde, der omfatter kunstneren selv og hendes møde med sine bedsteforældre efter døden.

Myten afspejles også i Kim Hyesoon og Mara Lees digte og poetik. Endelig vækker den genklang hos mange sydkoreanske og nordkoreanske kvinder og kvinder af koreansk afstamning i andre lande og i deres fortællinger om, hvordan kønsdiskriminering, kolonialisme, modernitet og krig har resulteret i radikale brud, mens uafsluttede historier stadig spøger.

Filmen trækker på shamanistisk praksis i et forsøg på at udfordre og udviske rumlige og tidsmæssige grænser og hierarkier af viden og væren. Dermed peger *Community of Parting* på andre måder at tænke og være sammen med andre på, herunder også i vores forhold til naturen og andre livsformer.

Community of Parting traces an alternative approach to borders and artistic mediation through the reinterpretation of the Korean shamanic myth of the Abandoned Princess Bari who was abandoned at birth for being a girl. While mainly understood as a story of filial devotion, Jane Jin Kaisen frames the myth as an initial story of gender transgression that transcends division logics but has the experience of othering and loss at its core.

According to the myth, Bari regains the community's acceptance after reviving the dead and is offered half the Kingdom. Yet, the heroine refuses to abide by human borders and chooses instead to become a shaman goddess who mediates at the threshold of the living and the dead.

Community of Parting derives from Kaisen's long-term engagement with Korean shamanism and communities marked by the Korean war and division. It is composed of imagery filmed in locations such as Jeju Island, the DMZ, South Korea, North Korea, Kazakhstan, Japan, China, the U.S. and Germany. It combines shamanic rituals, nature, archive imagery, poetry, voiceover, and soundscapes into multi-layered montages framed around Bari's multiple deaths.

Both collectively informed and subjectively invested, Kaisen treats the myth of Bari as a feminist tale of migration, marginalization, and resistance told from a multi-vocal site. In the shamanic ritual the shaman abandons herself to mediate and thereby gathers an assembly of the living, the dead, and multiple spirits witnesses.

Likewise, a 'Community of Parting' is formed through the

piece around the shared sentiment of the abandoned: Shamanic rituals by Koh Sunahn, a survivor of the 1948 Jeju Massacre in South Korea constitutes a recurring rhythm and culminates in a ritual for the dead that involves the artist and her posthumous meeting with her grandparents.

The myth is also reflected in the poetics and poetry of Kim Hyesoon and Mara Lee. It further resonates within multiple narratives by South Korean, North Korean, and diasporic women who negotiate how gender discrimination along with colonialism, modernity, and war have resulted in radical ruptures while unfinished histories linger.

Informed by shamanic practice, properties integral to the film are employed to contest and diffuse spatial and temporal boundaries and hierarchies of knowledge and being. Doing so, *Community of Parting* proposes other ways of thinking and being with others, including the relationship to nature and other life-forms.

3 *Tale of One or Many Mountains, 2017*

Installationen tager udgangspunkt i et bjerg, der er delt på midten af en usynlig grænse. Den ene halvdel tilhører Nordkorea, hvor bjerget kaldes Paektusan, mens den anden halvdel tilhører Kina og kendes som Chángbáishān. Bjerget, der er en vulkan, er af central betydning for flere østasiatiske kulturer: Det indgår i både sydkoreanernes og manchuernes skabelsesmyter, mens det i Nordkorea opfattes som arnestedet for den nordkoreanske revolution. Samtidig vidner bjerget om en udstrakt tid før menneskelig intervention og etableringen af nationalstater.

Gennem visuelle registreringer af bjerget åbenbares nogle af de adskillige forestillinger, bjerget er indhyllt i. Videoessayets flersprogede fortælling følger floderne, der udspringer fra vulkanens krater, og værket bliver herigennem en meditation over Nordøstasiens udstrakte, men omstridte grænseland. Bjerget kan ses som en metafor for den anspændte politiske situation i regionen: Det ligger for øjeblikket i dvale, men er i konstant transformation. For nyligt blev der målt vulkansk aktivitet ved bjerget.

The installation takes its starting point in a mountain divided down the middle by an invisible border. One half belongs to North Korea, where the mountain is called Paektusan, while the other half belongs to China and is known as Chángbáishān. The mountain, which is a volcano, is of key significance in several East Asian cultures: it is part of the creation myths of the South Koreans and the Manchu, while in North Korea it is perceived as the wellspring of the North Korean revolution. At the same time, the mountain testifies to an extended time frame that precedes human intervention and the establishment of nation states.

Visual recordings of the mountain reveal some of the many ideas and visions that surround it. Presented in many languages, the video essay follows the rivers flowing out from the volcano's crater, offering a meditation on North East Asia's extensive, contested borderlands. The volcano can be seen as a metaphor for the tense political situation in the region: currently dormant, yet in a state of constant transformation. Recently, volcanic activity was detected at the mountain.

4 *Sweeping the Forest Floor, 2020*

I videoen ses forstykket af en landminedetektor, der hektisk og søgende bevæger sig gennem et fortættet landskab. Perspektivet er lavt og flere gange vikles landminedetektoren ind i den forvitrede skovbund. Under forløbet spores miner, som graves op af en camouflagelædt person.

Videoen består af ét uafbrudt klip og er skabt ved at montere et videokamera direkte på en minedetektorstav. Den blev filmet i Sydkorea tæt på grænsen til Nordkorea under et af Kaisens ophold indenfor den Civile Kontrolzone, der er en yderligere bufferzone til DMZ, det 250 km lange og 4 km brede område, der udgør grænsen mellem Nordkorea og Sydkorea. Her fulgte kunstneren aktivister, der arbejder med at spore og rydde miner i området, der også bruges af civile til landbrug. Mineekspertes mener at der er 1-1,2 millioner miner begravet af det sydkoreanske og amerikanske militær på den sydkoreanske side.

The video shows the head of a landmine detector moving through a dense landscape with hectic, probing movements. The perspective is low, and the landmine detector gets repeatedly entangled in the forest floor. On several occasions, a mine is found and dug up by a person in camouflage gear.

Filmed as a single, uninterrupted shot, the video was created by mounting a camcorder directly onto a mine detector rod. It was filmed in South Korea close to the North Korean border during one of Kaisen's stays inside the Civilian Control Line, an additional buffer zone of the Korean Demilitarised Zone – the 250 km long and 4 km

wide area that forms the border between North Korea and South Korea. Here, the artist followed a number of activists working to detect and clear away mines in the area, which is also being farmed by civilians. Mining experts believe that 1–1.2 million mines have been buried on the South Korean side by South Korean and US military.

5 *Of Specters or Returns, 2020*

I maj 2015, 70 år efter Koreas deling, deltog Jane Jin Kaisen i en historisk grænsekrydsning som del af en international delegation på 30 kvinder. Under rejsen blev kunstneren opmærksom på en lignende rejse, der havde fundet sted i maj 1951, under Koreakrigen, hvor en delegation af kvinder fra 18 lande rejste til Nordkorea. De var udsendt af Women's International Democratic Federation for at dokumentere civile tab i nord. En af deltagerne var den danske journalist og kvinderektighedsforkæmper Kate Fleron, der havde været en central figur i den danske modstandsbevægelse og som under 2. verdenskrig var interneret i Frøslevlejren.

Teksterne på de syv røde vitriner er dels Kaisens dagbogsnotater om hendes oplevelser i Nordkorea, dels uddrag fra Flerons bog *Fra Nordkorea: Indtryk fra en rejse til verdens ende foretaget i maj 1951*. Vitrinerne indeholder en samling enestående objekter indsamlet af kunstneren på rejser til Nord- og Sydkorea, Danmark og USA, heriblandt et antikt spejl fra Koryo Dynastiet, et amerikansk kemisk våbensæt, en landminedetektor, kongeligt dansk porcelæn og en blodpletet politihjelm fra studenteroprøret i Sydkorea.

Der skabes i samspillet mellem objekter og tekstlige refleksioner en dialog på tværs af tid og sted,

hvor Koreakrigens rædsler vækker erindringer om 2. verdenskrig, og hvor koldkrigs klimaet, der prægede Kate Flerons rejse, spejles i kunstnerens nutidige erfaringer.

In May 2015, 70 years after the Division of Korea, Jane Jin Kaisen took part in a historic border crossing as part of an international delegation comprising thirty women. During the trip, the artist became aware of a similar journey that had taken place in May 1951, during the Korean War, where a delegation of women from eighteen different countries travelled to North Korea. They had been sent by the Women's Democratic Federation to document civilian losses in the north. One of the participants was a Danish journalist and women's rights advocate, Kate Fleron, who had been a central figure in the Danish resistance movement and was imprisoned in the Frøslev camp during World War II.

The texts on the seven red display cabinets consist partly of Kaisen's diary entries from North Korea and partly of excerpts from Fleron's book *Fra Nordkorea: Indtryk fra en rejse til verdens ende foretaget i maj 1951* (From North Korea: Impressions from a journey to the end of the world made in May 1951). The display cabinets contain a collection of unique objects collected by the artist on trips to North and South Korea, Denmark and the United States, including an antique mirror from the Koryo Dynasty, an American chemical weapons kit, a landmine detector, Royal Danish porcelain and a blood-stained police helmet from the student democracy movement in South Korea.

The interplay between objects and textual reflections establishes

a connection across time and place where the horrors of the Korean War evoke memories of World War II, and where the Cold War climate that characterised Kate Fleron's journey is reflected in the artist's present-day experiences.

6 *Apertures | Specters | Rifts, 2016*

Værket tager udgangspunkt i Kate Flerons og Jane Jin Kaisens rejser til Nordkorea i henholdsvis 1951 og 2015. Værket er en triptykon, hvis tre horisontale lyskasser præsenterer 36 sort/hvide fotografier fra de to rejser. På afstand fremstår fotografierne som en kurve eller en puls, og man er nødt til at bevæge sig tættere på for at se motiverne. Her påvirker det skarpe, røde lys ens pupiller.

Farven rød bruges ofte til at signalere alarmberedskab og vækker i konteksten af Korea intense associationer til vrede, krig og kommunisme, men også til blodsband og kærlighed. Ligeledes vækker måden hvorpå værket bader rummet i et rødt skær associationer til et mørkekammer, hvor rødt lys bruges under analog fotofremkaldelse.

The work is based on Kate Fleron's and Jane Jin Kaisen's travels in North Korea in 1951 and 2015. It forms a triptych: three horizontal light boxes present thirty-six black-and-white photographs from the two journeys. At a distance, the photographs appear as a curve or a pulse, and we need move closer to see what they depict. The bright red light affects our pupils.

The colour red is often used to signal a warning or an alarm, and in the context of Korea it arouses intense associations to anger, war and communism, but also to blood ties and love. Similarly, the red light

washing across the room creates associations to a darkroom where red light is used during analogue photo development.

7 *Reiterations of Dissent, 2011/16*

Værket undersøger erindringens politik i relation til den undertrykte historie om den massakre, der fandt sted på øen Jeju fra 1948 og op gennem Koreakrigen. I et brutalt modangreb mod en lokal opstand foretog statslige myndigheder og højreorienterede paramilitære grupper under øverste myndighed af den amerikanske militærregering i Korea en "jagt på de røde", der udsatte store dele af den civile befolkning for voldeligheder, der tangerede folkedrab. Den ideologisk begrundede begivenhed blev systematisk neddysset gennem fem årtier, og mindet om den bestrides fortsat i dag.

Videoinstallationen rummer flere forskellige fortællinger, der blotlægger de underliggende politiske motiver og skildrer hvordan det uforløste traume stadig vækker genklang: i øens nuværende landskab, i litteraturen, i erindringen hos overlevende og pårørende, i shamanistiske ritualer og i protester mod opførelsen af en flådebase på Jeju. Fortællerne er hovedsageligt børn af ofre samt overlevende, der har fortalt åbent om begivenheden.

This work is concerned with the politics of memory in relation to the suppressed history of the Jeju April Third massacre that unfolded across the island from 1948 and through the Korean War. In a brutal crackdown of a local uprising, state authorities and rightist paramilitary groups, under the auspices of the United States Military Government in Korea, waged a 'red hunt' that

would unleash genocidal violence upon large parts of the civilian island population. The ideologically charged event was systematically silenced for five decades, and its memory remains contested to the present day.

Composed of multiple distinct video narratives, the video installation uncovers various underlying political motivations and portrays how the un-reconciled trauma of Jeju April Third continues to resonate through multiple forms: the island's present landscape, evocative literary representations, recurring memories of survivors and relatives, shamanic rituals, and in protests against the construction of the Jeju Naval Base. The narrators in the piece are mainly children of victims and survivors who have been active in speaking out about the event.

8 *Each Sorrow, 2020*

Motivet på det billboard-store print er *maengsil*, en særlig type hvid bomuldsgarn, der anvendes i shamanistiske ritualer på den koreanske ø Jeju, og som optræder i flere af udstillingens værker. Materialet symboliserer lang levetid og er på den måde knyttet til ideer om tid og erindring. Garnbundet er arrangeret i en harmonisk oval form – nærmest som en ø – men de individuelle garnsnore er filtret ind i hinanden, som Jesus befolknings skæbner blev spundet ind i hinanden under den skælsættende Jeju 4.3 Massakre.

The billboard-sized print shows *maengsil*, a special type of white cotton yarn used in shamanistic rituals on the Korean island of Jeju. Featured in several works in the exhibition, the material symbolises longevity, associating it with ideas

of time and memory. Balls of yarn are arranged in a harmonious oval shape – almost like an island – while the individual strings of yarn are entangled with each other similar to how the fates of Jeju residents became entangled during the Jeju April Third Massacre.

9 *Braiding and Mending, 2020*

En gruppe kvinder sidder i en rundkreds og ordner hinandens hår; reder og fletter det i rolige, nærmest meditative bevægelser. Kameraet kredser langsomt omkring kvinderne, der hver især er optaget af deres forehavende – den enes hænder rører den næstes hår, og som sådan er de alle forbundne.

Jane Jin Kaisen blev bortadopteret kort efter sin fødsel, men genforenet med sin familie i Korea i 2001. Kvinderne i filmen er kunstneren selv i selskab med sine søstre og niecer. Videoværket blev optaget tidligere i år, da hun besøgte dem på øen Jeju i Sydkorea. Værkets titel antyder, at kvinderne er i færd med en fælles, helende og erindringssskabende proces.

A group of women sit in a circle, arranging each other's hair; combing it out and braiding it in calm, almost meditative movements. The camera slowly revolves around the women, each preoccupied by their endeavour – one woman's hands touching the hair of the next, connecting them all.

Jane Jin Kaisen was adopted shortly after her birth, but reunited with her family in Korea in 2001. The women in the film are the artist herself in the company of her sisters and nieces. The video was shot earlier this year when she visited them on Jeju Island in South Korea. The title of the work suggests that the women are carrying out a common, healing and memory-making task.

10 *The Pull of the Moon, 2020*

Lyskassernes motiver er skabt på den sydkoreanske ø Jeju, der er domineret af vulkanen Halla-san, Sydkoreas højeste bjerg. Øen blev skabt som en følge af vulkanske udbrud for omkring 2 millioner år siden og består stort set kun af basalt og lava.

Kunstnerne har arrangeret forskellige typer af genstande ved de *rock pools*, der kortvarigt opstår ved lavvande – det tidsrum hvor havet trækker sig tilbage og afslører ukendte områder. Frugter og skaller i messingskåle, der anvendes til offergaver i shamanistiske ritualer, mønter, skaller og den karakteristiske, hvide *maengsil* snor skaber nye landskaber. Objekterne leder tankerne hen på de genstande, man kan møde opskyllede på stranden, men her synes de snarere at være ofringer til havet. Tidevandets evigt gentagne markering af Jejus vulkanske kyst knytter bjerg og hav sammen; flere tider eksisterer side om side, idet det evige og det midlertidige forbindes.

The motifs seen on the light boxes hail from the South Korean island of Jeju, dominated by the volcano Halla-san, South Korea's highest mountain. Created as a result of volcanic eruptions about 2 million years ago, the island consists largely of basalt and lava.

The artists have arranged various objects by the rock pools that appear briefly at low tide – the time when the sea recedes and reveals unknown areas. Fruits placed in brass bowls used for sacrificial gifts in shamanistic rituals, coins, shells and the distinctive white *maengsil* cord create new landscapes. The objects are reminiscent of the kind of debris one might find washed up on the beach, but here they seem

more like sacrifices offered up to the sea. The tide's ever-repeated limning of Jeju's volcanic coastline connects the mountain to the sea; several times co-exist side by side, the eternal and the temporal are connected.

11 *Strange Meetings, 2017*

I 1970'erne var seksuelt overførte sygdomme så udbredte blandt amerikanske soldater udstationeret i Sydkorea, at det førte til en krise for begge lande. Som modsvar indførte den sydkoreanske regering og det amerikanske militær en "clean-up" kampagne. Dette indebærer en diskriminerende inddæmning, hvor kvindelige, koreanske sexarbejdere blev isoleret fra resten af befolkningen i centre, hvor de blev tvangsmedicineret, mens soldaterne fortsat havde adgang til natklubber og bordeller.

Strange Meetings peger på umuligheden af at opretholde klare grænser og isolere sygdom til bestemte kroppe. Det sker ved at dokumentere et tidligere center for seksuelt overførte sygdomme, der i dag er vært for en række "sære møder". Den forfaldne bygning er langsomt ved at nedbrydes, og skellet mellem indre og ydre, bygningsstruktur og vegetation, er uklare. Udover at være en bygning i sammenviklet forfald, tjener bygningen også som kulisser for et andet "sært møde": hver weekend udspilles en ildslugende drag performance for en gruppe midaldrende, lokale beboere. Det er med til at komplicere forholdet mellem fortid og nutid, uskyldighed og meddelagtighed, og slører opfattelsen af stedet ved at anerkende, men potentielt også udrydde dets historie.

In the 1970s, sexually transmitted diseases were so widespread among U.S. soldiers stationed in South Korea that it caused a bilateral

crisis. In response, the South Korean government and the US military launched a 'clean-up' campaign. This involved a discriminatory process of containment where female Korean sex workers were isolated from the rest of the population in centres where they were forcibly subjected to medical treatment while the soldiers continued to have access to nightclubs and brothels.

Strange Meetings points to the impossibility of maintaining clear boundaries and isolating disease to certain bodies. It does so by documenting a former centre for sexually transmitted diseases, which today hosts a number of 'strange meetings'. The dilapidated building is slowly decomposing, and the distinction between interior and exterior, building and vegetation, is blurred. In addition to being a building in a state of collapse and decay, the site also serves as a backdrop for another 'strange meeting': every weekend a fire-indulging drag performance takes place among a group of middle-aged, local residents. This complicates the relationship between the past and the present, innocence and informality, and blurs our perception of the place by acknowledging and potentially exorcising its history.

12 *The Woman, the Orphan and the Tiger, 2010*

Filmen fortæller historien om tre generationer af kvinder: de næsten 200.000 "trøstekvinder", der blev udsat for seksuelt slaveri af det japanske militær mellem 1. og 2. verdenskrig, de omkring 1 million kvinder, der har arbejdet som sexarbejdere omkring USA's militærbaser i Sydkorea siden 1950'erne og frem til i dag, og de

omkring 200.000 børn, der er blevet adopteret fra Sydkorea til Vesten siden Korea-krigen.

Filmen følger en gruppe af internationalt adopterede og andre diasporiske kvinder og viser hvordan deres tilbagevenden gør op med en række fortællinger, der er blevet brugt til at fortie historierne om den smerte og vold, der er blevet påført kvinder og børn.

Den filmiske fortælling sammenstiller mundtlige vidnesbyrd, poesi, myndighedernes udsagn og interviewfragmenter som ikke-kronologiske lag på lag. Ved at genfortolke og sammenstille historiske arkivoptagelser med indspillet dokumentarisk materiale og iscenesatte performative handlinger, skitserer værket på tværs af tid og sted hvordan en forening af militarisme, patriarkat, racisme og nationalisme har tjent til at undertrykke og marginalisere bestemte dele af befolkningen, og hvordan dette kapitel af verdenshistorien stadig vækker genklang i dag.

The film relates the stories of three generations of women: the nearly 200,000 'comfort women' who were subjected to sexual slavery by the Japanese military between World War I and World War II, the around 1 million women who have worked as sex workers around US military bases in South Korea since the 1950s to the present, and the approximately 200,000 children who were adopted from South Korea to the West since the Korean War.

Following a group of international adoptees and other women of the Korean diaspora, the film uncovers how the return of the repressed confronts and destabilises narratives constructed to silence histories of pain and violence inflicted onto the bodies and lives of women and children.

Composed of oral testimonies, poetry, public statements and interview fragments, the filmic narrative unfolds in a non-chronologic, layered manner. By reinterpreting and juxtaposing historical archive footage with recorded documentary material and staged performative actions, multiple spaces and times are conjoined to contour how a nexus of militarism, patriarchy, racism and nationalism served to suppress and marginalise certain parts of the population and how this part of world history continues to reverberate in the present moment.

Jane Jin Kaisen
Community of Parting

Kunsthal Charlottenborg
13 Jun–16 Aug 2020

Kurator / Curator
Henriette Bretton-Meyer

Tekst / text
Henriette Bretton-Meyer, Jane Jin
Kaisen

Oversættelse / translation
René Lauritsen

Design
Wrong Studio

I anledning af udstillingen udgives en omfangsrig publikation med bidrag af Anne Kølbæk Iversen, Anselm Franke, Forest Curriculum, Heidi Ballet, Hyunjin Kim, Kim Hyesoon, Kim Seongnae, Koh Sunahn, Mara Lee, Mary Kelly, Soyi Kim samt Yongwoo Lee. Publikationen, der lanceres i august 2020, udgives af Archive Books og Billedkunstskolernes Forlag i samarbejde med Kunsthal Charlottenborg.

The exhibition is accompanied by an extensive publication featuring contributions from Anne Kølbæk Iversen, Anselm Franke, Forest Curriculum, Heidi Ballet, Hyunjin Kim, Kim Hyesoon, Kim Seongnae, Koh Sunahn, Mara Lee, Mary Kelly, Soyi Kim and Yongwoo Lee. To be launched in August 2020, the publication is published by Archive Books and Billedkunstskolernes Forlag in collaboration with Kunsthal Charlottenborg.

Udstillingen er realiseret med støtte fra / The exhibition has been realised with support from
Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Augustinus Fonden, Beckett-Fonden, Grosserer L.F. Foghts Fond, Knud Højgaards Fond, Det Obelske Familiefond, Statens Kunstfond, Statens Værksteder For Kunst, William Demant Fonden.

#JaneJinKaisen
#CommunityofParting

Citatet på guidens omslag stammer fra Anja Sunhyun Michaelsen og indgår i Jane Jin Kaisens værk *Community of Parting*. / The quote on the cover of this guide is by Anja Sunhyun Michaelsen and is part of Jane Jin Kaisens work *Community of Parting*.

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG
Kongens Nytorv 1, 1050 København K, kunsthalcharlottenborg.dk
Tir–fre 12–20, lør–søn 11–17 (fri entré ons 17–20)
Tue–Fri 12am–8pm, Sat–Sun 11am–5pm (free entry Wed 5–8pm)

**“People can
only phys
but also in
of social**